Р Е Ш Е Н И Е
№ 2411

гр. София, 10.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 7 състав,** в публично заседание на 17.03.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **8501** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 124, ал.1 от Закона за държавния служител (ЗДСл) във връзка с чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Б. А. И., ЕГН: [ЕГН] със съдебен адрес [населено място], [улица],бл.Д,ет.1,офис 107 чрез адв. А. против Заповед № з-275 от 02.08.2013 г. на Началник отдел „И. и мисии на международни организации" при МВР, с която му е наложено дисциплинарно наказание порицание за срок от девет месеца на основание чл. 224, ал.2 т.2 и 4 ЗМВР във връзка т.7 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР във вр. Чл.227 ал.1 т.11 и т.12 от ППЗМВР.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание, като издадена при съществени нарушения на административно-производствените правила и в нарушение на материалния закон. Процесуалният представител на жалбоподателя адв. А. иска отмяната на обжалваната заповед. Претендира разноски.

Ответника- Началник отдел „И. и мисии на международни организации" при МВР чрез процесуалният си представител юрк.Д. изразява мотивирано становище за неоснователност на жалбата и за законосъобразност на оспорената заповед и моли жалбата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства по реда на чл. 235, ал. 2 и чл. 236, ал. 2 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК, приема за установена следната фактическа обстановка:

Жалбоподателят Б. А. И. заема длъжност по служебно правоотношение - "полицейски

инспектор ” III степен,категория Г-II степен, командирован за участие в мисията на ЕС в областта на върховенството на закона в К..

В рамките на административното производство се установила следната фактическа обстановка: На 17,04,2013 г. в 02:25 ч. при даване на дежурство по охраната на сградата на съда в М., К. при извършена планирана проверка се установило, че инспектор Б. А. И., служител на ДМОС, командирован в Мисията на ЕС в областта на върховенството на закона в К. в качеството му на служител в смяната , охраняваща сградата на съда, спи в един от контейнерите за почивка на мисията, на нарочно донесено т него походно легло в явно нарушение на заповед от 23.01.2013г. за охрана на съда по отношение на разпределение на отговорностите на служителите от смяната и дейностите по охраната. С тези си действия е посочено, че инспектор И. е допуснал неизпълнение на вътрешните правила на мисията по отношение на задълженията на служителите при охраната на сградата на съда в М., което е и нарушение на чл.3 от „Правила за условията и реда за изпращане на държавни служители на МВР за участие в мисии , извън територията на Република Б.“, утвърдени с министерска заповед рег.№ Із-545/01,03,2011, както и бил допуснал уронване на престижа на МВР и служителите , представляващи МВР в Мисията, което било нарушаване на т.7 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР. Жалбоподателят И. бил запознат със съдържанието на Заповед от 23.01.2013г. срещу подпис (лист 18 от делото) относно дежурствата в П.. Съгласно същата заповед в периода 01-04 часа през нощта служителят А /какъвто бил И.- видно и от приложения доклад за смяната на допълващото полицейско звено – лист 59 от делото/, имал следните задължения, а именно : патрулира периметър (от вътрешната страна на оградата).

От приложения по делото заверен превод на доклад-проверка на пост от 17.04.2013 год., изготвен от Т. Т. –Командир на трети взвод и П. С.- заместник на командира 3 взвод, се установява, че в сградата на Първо инстанционния съд в М. била извършена проверка на 17.04.2013г. в 2,25ч. При проверката се установило, че във втората барака при включване на осветлението на полево сгъваемо легло спи Б. И.. Друг член на смяната Й. З. спял до него на дървена пейка, очевидно извлечена от двора. Поискал от Б. обяснение за грубото нарушение на отговорностите на началник смяна, но той не успял да обясни действията си по никакъв начин. Думите на Т. се потвърждават и от докладна записка на инспектор И. П. П.-командир на втори взвод /стр.31,32/, в която се сочи, че на място при осъществяване на проверката са били и общо 13 служители на мисията, което освен като нарушение и неизпълнение на пряка заповед на командването, се окачествявало и като уронване престижа на взвода. Горното се установява и от приложената по докладната записка на инспектор Н. С.-също на смяна във въпросната вечер. В представената по преписката докладна записка на другият служител в Мисията, Й. З. от 24.05.2013 год. –стр.35 ,последният посочил че същата вечер бил със силно главоболие, поради което отишъл при отговорника на смяната жалбоподателя Б. И., за да му каже, че не се чувства добре, когато в този момент при тях влязъл Т. Т.. Т. попитал св.З. как протича дежурството и последният отговорил, че не е добре, тъй като бил с главоболие. Напълно идентична като съдържание и описание на фактическата обстановка е и приложената по делото докладната записка на Б. И. /стр.36/. В същия смисъл са и показанията на свид.Й. З., дадени пред настоящия състав на съда в с.з. на 25.11.2013 г. , които съдът кредитира като последователни и логични, и съответстващи на онази част от обективната действителност, на която свидетелят е бил очевидец. С докладна записка рег.№

А-13444/05.06.2013 год. на командира на българския контингент в Мисията Е.-К./стр.24-27 по делото/ до директора на дирекция Международно оперативно сътрудничество –МВР се сочи, че на 08.05.2013год първият бил информиран от инспектор И. П. за констатирано нарушение на дисциплината и неизпълнение на заповед от страна на двама служители –Б. И. и Й. З., подробно се описват техните действия, така както са описани в доклада на Т. Т. и в докладните записки на самите двама полицейски служители, а също на прекия им командир и на третия полицейски служител-Н. С., който е бил на пост и са дава препоръка за вземане на отношение и предложение за налагане на дисциплинарно наказание мъмрене на И. за срок от три месеца. Върху докладната записка има положени два подписа с печати съответно от 03.06.2013г. и 04.06.2013г. на Директора на ДМОС Началник отдел И. и мисии на международни организации с гриф „Съгласен“. Последният като компетентен да наложи дисциплинарно наказание орган отправил до Б. И. искане за писмени обяснение с рег.№ А-16856/17.07.2013 г. –а именно за нарушение на чл.3 от Правила за условията и реда за изпращане на държавни служители на МВР за участие в мисии , извън територията на Република Б., утвърдени с министерска заповед рег.№ Із-545/01.03.2011г. и т.7 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, във връзка с което И. депозирал писмените си обяснения с вх.№ А -17957 от 31.07.2013г., в които подробно изложил факти около създалата се ситуация, които факти и обяснения се припокриват с дадените от него в цитираната по-горе докладната записка .

На дата 02.08.2013год. Началникът отдел И. и ММО издал Заповед № з-275, с която наложил на Б. А. И. дисциплинарно наказание порицание за срок от девет месеца. Заповедта била получена от И. на 06.08.2013 год., а жалбата срещу описания по горе административен акт е депозирана на 15.08.2013г.

Жалбата срещу гореописаната заповед е подадена в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е и основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Обжалваната заповед за налагане на дисциплинарно наказание на служителя Б. А. И. е издадена от компетентен административен орган – Началник отдел И. и ММО /чл.228 т.4 от ЗМВР/.

При издаването на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание е спазена формата по чл. 59 от АПК и е спазена процедурата по чл.229 от ЗМВР.

Спазено е и императивното изискване дисциплинарно-наказващият орган да изслуша държавния служител и да приеме писмените му обяснения.

Дисциплинарното наказание на жалбоподателя е наложено в рамките на преклузивните срокове по чл. 225 от ЗМВР. Това всъщност е и основното оплакване на жалбоподателя в производството. Съгласно чл.225 ал.1 от ЗМВР дисциплинарните наказания се налагат не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването му. Съгласно чл. 223, ал. 1 от ППЗМВР дисциплинарното нарушение се счита за открито, когато органът компетентен да наложи дисциплинарното наказание, е установил извършеното нарушение и

самоличността на извършителя. Според ал. 2 на същия член дисциплинарното нарушение е установено, когато материалите от дисциплинарното производство постъпят при компетентния дисциплинарно наказващ орган, т.е. от момента в който дисциплинарната преписка, съдържаща доказателствата, събрани от разследващия орган постъпи при наказващия орган./Вж. Решение по адм дело 6695/2012год. от 11.12.2012год-5 чл. с-в на ВАС/. В случая извършената проверка по разпореждане на административно наказващия орган е приключила с докладна записка № А-13344/05.06.2013г., от която дата всъщност е започнал да тече и преклузивния срок по чл.225 ал.1 от ЗМВР. Настоящият състав не споделя довода на жалбоподателя, че срокът по чл.225 ал.1 от ЗМВР е започнал да тече от 17.04.2013г.(датата, на която е извършено нарушението. Обжалваният административен акт е издаден на 02.08.2013 г., като за твърдяното нарушение дисциплинарно наказващият орган е научил на 05.06.2013г., видно от приложената докладна . Съгласно трайната практика на ВАС нарушението следва да се счита за открито към датата, когато всички материали по дисциплинарната преписка бъдат предоставени на административния орган и от този момент дисциплинарният орган е задължен да направи преценката за това извършено ли е дисциплинарно нарушение и налице ли са законовите основания да материализира волята си в административен акт за налагане на дисциплинарно наказание.

Съдът намира, че обжалваната заповед № з-275 от 02.08.2013 г. на Началника отдел И. и ММО е издадена в нарушение и несъответствие с материалния закон по следните съображения:

В обжалваната заповед е възпроизведена накратко следната фактическа обстановка,п ослужила на административния орган като основа за взимането на решение за дисциплинарно наказание уволнение- а именно ,че на 17.04.2013г., при даване на дежурство по охраната на сградата на съда в М., К. при извършена планирана проверка се установило,че инспектор Б. А. И., служител на ДМОС, командирован в Мисията на ЕС в областта на върховенството на закона в К., в качеството му на служител в смяната , охраняваща сградата на съда, спи в един от контейнерите за почивка на мисията на нарочно донесено от него походно легло, в явно нарушение на заповед от 23.01.2013г. за охрана на съда по отношение на разпределение на отговорностите на служителите от смяната и дейностите по охраната. Посочено е, че с тези си действия, инспектор И. е допуснал неизпълнение на вътрешните правила на мисията по отношение на задълженията на служителите при охраната на сградата на съда в М., което е и нарушение на чл.3 от Правила за условията и реда за изпращане на държавни служители на МВР за участие в мисии ,извън територията на Р Б., утвърдени с министерска заповед рег.№ Із-545/01.03.2011г., както и е допуснал уронване на престижа на МВР и служителите ,представляващи МВР в мисията по т.7 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР.

При така установените факти,настоящият състав на съда намира,че обжалваният административен акт е издаден в нарушение на чл. 246 от ППЗМВР, както и в нарушение на материалния закон.

Съгласно чл. 246, ал.1 от ППЗМВР дисциплинарното наказание се налага с писмена заповед, в която задължително се посочват: извършителят; мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението; разпоредбите, които са нарушени, доказателствата, въз основа на които то е установено; правното основание и наказанието, което се налага; срокът на наказанието; пред кой орган и в какъв срок

може да се обжалва заповедта.

За да е налице обоснованост на извода на дисциплинарно –наказващия орган за наличие на дисциплинарно нарушение, задължително се изисква спазването на реквизитите по чл. 246, ал.1 от ППЗМВР при издаване на заповедта. В процесния случай съдът намира, че в обжалвания административен акт е налице конкретизация на служебното задължение (задължения), което не е изпълнено от служителя, а също и за времето , мястото и обстоятелствата за извършването им. В заповедта е налице позоваване на нормата на чл.224, ал. 2, т.2 и т. 4 от ЗМВР, според която дисциплинарно нарушение е неизпълнение на служебните задължения. От друга страна, чл.227, ал.1 , т.11 от ППЗМВР определя, че дисциплинарно наказание „порицание" се налага за неизпълнение на служебни задължения или заповеди. От приетите писмени доказателства в надлежен превод-заповед от 23.01.2013г. в оригинал и заварен превод, както и доказателства за запознаването на И. с нея (макар и да не става напълно ясно от тях дали се отнасят за тази заповед), както и Етичен кодекс на държавните служители в МВР и доказателства за запознаването на И. с него (лист 67 от делото), не на последно място и докладните записки на Т. Т. и на Н. С. по безспорен начин се установява,че И. бил във втората барака и при включване на осветлението спял на походно легло, очевидно донесено от него самия. Тези действия на И. са в противоречие със задълженията му по заповед от 23.01.2013г. относно дежурствата в П.. Съгласно същата в периода 01-04 часа през нощта служителят А /какъвто бил И. З./-виж доклад за смяната на допълващото полицейско звено - стр.59/ е следвало да патрулира периметъра (от външната страна до оградата), както и шофира превозното средство В6, а не да стои в баката, независимо, че е влязъл заради св.З. и неговото главоболие.

Съдът намира, че при издаване на оспорената заповед дисциплинарно-наказващият орган не е изпълнил императивното изискване на чл. 229, ал. 2 от ЗМВР. В заповедта липсват каквито и да било мотиви на органа, изразяващи неговата оценка на твърдяното нарушение като тежест на нарушението, обстоятелствата, при които то е извършено, последици, които са настъпили, форма на вина на служителя и цялостното поведение на служителя. С административния акт е наложено дисциплинарно наказание – порицание за срок близък до максимално предвидения от закона , като не е налице яснота защо органът е приел, че следва да определи наказанието по чл. 227, ал.1 ,т. 11 от ППЗМВР за срок от девет месеца, а не за шест месеца. Такива съждения няма изложени нито в оспорената заповед, нито в друг документ, част от дисциплинарната преписка. При това положение независимо от оперативната самостоятелност, която притежава дисциплинарно наказващият орган да прецени какво по размер наказание да наложи , същият не е изложил никакви мотиви защо не приема предложеното с докладна записка рег.№ А-13344/05.06.2013г. на командира на българския контингент в мисията на Е.-К. наказание мъмрене за срок от два месеца за инспектор Б. И.. Липсата на мотиви за размера и вида на наложеното дисциплинарно наказание обуславят нарушение на чл.229 ал.2 от ЗМВР, което е съществено и обуславя незаконосъобразност на оспорената заповед.Флагрантното позоваване на тежестта на нарушенията и настъпилите от тях последици-без да се посочи какви са точно тези последици,като се вземе и предвид,че се твърди да е налице нарушение на т.7 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, без да са налице доказателства за наличието на подобно нарушение, води на извода за допуснато от административния орган процесуално нарушение при

издаването на оспорения административен акт, водещ до отмяната й.
По така изложените съображения обжалваната заповед е издадена при съществено процесуално нарушение и в нарушение на материалния закон, което обуславя извода за нейната незаконосъобразност.
С оглед на горното жалбата на Б. А. И. се явява основателна и заповед № з 275 от 02.08.2013 г. на Началник отдел И. и ММО следва да се отмени.
С оглед изхода на спора и при направено искане за това на основание чл.143 от АПК ще следва ответника по спора да заплати на жалбоподателя сторените в производството разноски в размер на 360 лв. за адвокатско възнаграждение. По отношение на заплатената от жалбоподателя сума в размер на 10 лв. за държавна такса, същата не следва да се присъжда , а при направено искане за това и посочване на банкова сметка по аргумент от ЗДСл ще следва да се върне на жалбоподателя като недължимо платена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал.2, предл. 4 от АПК, Административен съд – София град, I отделение, 7-ми състав

Р Е Ш И:

По жалба на Б. А. И., ЕГН: [ЕГН] със съдебен адрес [населено място], [улица],бл.Д,ет.1,офис 107 чрез адв. А. **ОТМЕНЯ** Заповед № з-275 от 02.08.2013 г. на Началник отдел „И. и мисии на международни организации" при МВР, с която му е наложено дисциплинарно наказание порицание за срок от девет месеца на основание чл. 224, ал.2 т.2 и 4 ЗМВР във връзка т.7 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР във вр. Чл.227 ал.1 т.11 и т.12 от ППЗМВР.

ОСЪЖДА Началник отдел „И. и мисии на международни организации" при МВР да заплати на Б. А. И., ЕГН: [ЕГН] със съдебен адрес [населено място], [улица],бл.Д,ет.1,офис 107 чрез адв. А. сумата от 360лв-разноски за производството.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението на страните и получаването на препис от съдебния акт.

Преписи.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: